

קינה לתמר

אחרי שעלית בסערה

ירידה ראשונה לים

אחרי מה שקרה;

אחרי שעלית בסערה!

אמנם הים היה שקט

אך את עלית

בסערה

של גם מעוף וגם צלילה;

קשרת לצוארך צעיף לבן ארז, כמו כלה

כמו איזידורה דנקן, בחיי! צעיף לבן ארז, סמל הרז, נכון סמל הרז. כן, לא...
די!

ארד על כל ארבעותי, אשב על הבזלת השחרה במזח גנוסר

אכתב לעלוי נשמתך, בתי, תמר:

כמה שהפגרת המתוקה עלתה!

המפלס הכי גבה שאפשר,

זהו האשר, לא? למה זה מר?

והמפל הנסתר בטבחה, שאהבת, שחשבנו שאליו חתרת,

הוא מחפש אותך כמו רדאר בגלי קולו...

ולא מוצא.

רק בחורי ישיבה מלא המים

שזה הזמן שלהם, 'בין הזמנים'.

גם את בין הזמנים

אֲנִי מַעֲלָה בְּאוֹב
סַאפּ
אֶחָד
לְבַד
לֹא רוּחַ
בְּ"שְׁטִיל" הַגָּדוֹל

הוא מתנדנד
על
המקום
לא יכול להמשיך לשום חוף.

*

אֵלָא אִם כֵּן
זֶה הָיָה רַק
מַעֲבָר

ממַצב צְבִירָה לְמַצב צְבִירָה.

אֵלָא אִם כֵּן זֶה הָיָה רַק
דְּלוּג בֵּין הַתְּדָרִים

זֶה לֹא נוֹרָא –

הֵן הַתְּאֻמָּנוּ בְּמַעֲבָרִים;
לְהִיּוֹת לְבַד, לְהִיּוֹת עִם אֲחֵרִים...
לְהִיּוֹת הִילָדָה שְׂבֻפָּנִים
לְהִיּוֹת הַמְּאַרְחַת הַמְּקַסִּימָה,
לְהִיּוֹת הָאִם הַגְּדוֹלָה
לְהִיּוֹת הָאִמָּה הַתְּמִיד אֲשֶׁמָּה,
לְהִיּוֹת הַצָּרוּף הַבְּלָתִי אֶפְשָׁרִי הַזֶּה
שֶׁל גַּם גּוֹף וְגַם נִשְׁמָה.

תמיד היית רוחנית,
 עכשו את רוח במשרה מלאה – –
 אין עוד כבלים.
 אין עוד הכרח מדי פעם לשים
 את הרגלים על האדמה.
 את יכולה לעוף
 בלי הפסקת קרקע.

אם זה יהיה יותר מדי, התגלגלי בחזרה בגוף.

אבל גלי לי
 איזה –
 שנתקרב ונתחבר כאם, כבת, כמי יודע מה, פתברה...
 שנסה שנתקן כן, שנאחה
 את מה שהפעם

נקרע